

barometer for, at vi ikke overfiskede, i stedet for at fastsætte kvoter, og hvad det nu ellers er, vi diskuterer.

Men det er ikke det, vi skal tale om her og nu. Vi skal tale om den anden del, den lidt mere tekniske del af fiskerierhvervet. Og hvad er det så, man gør? Jo, man får nu mulighed for at lave nogle produktionsafgifter, og eventuelt kan der blive nogle fonde, og det er da vældig godt for dem, der gerne vil sidde i de fonde. Jeg ved ikke rigtig, hvordan de skal hjælpe fiskerierhvervet, navnlig ikke, hvis fiskerne ikke får flertal i dem, så de ved, hvordan de får pengene tilbage. Jeg håber og tror – jeg er naiv, jeg ved det godt – men jeg tror stadig, at selv fiskeriministeren kan se det fornuftige i, at det i hvert fald må være fiskerierhvervet, der skal have et stort flertal. Jeg vil sige, at det helst skal være mindst 80 pct. af stemmerne, for så er vi da sikre på, at pengene går tilbage til fiskerierhvervet, og det er altså fiskernes penge.

Men pengene skal ikke gå til lystfiskere og havbiologer, som aldrig nogen sinde har fattet, hvad det vil sige, at man også skal tjene penge på at fiske fiskene og ikke kun tælle dem op. De skal gå til dem, der skal leve af det, for det er nemlig dem, der kommer til at betale, og det er dem, det drejer sig om. De er de eneste, der kan finde ud af, hvad det reelt er nødvendigt at bruge disse fonde til. De penge skal ikke bruges til øget fiskerikontrol eller den forskning, som er på finansloven i dag, men de skal tilbage til fiskerierhvervet og være med til at udbygge det, så der kan produceres endnu bedre fiskevarer, som kan sælges videre.

Men det værste i forslaget – og jeg kan se, at jeg er nødt til at omtale det – er satellitovervågningen. Nu er kimen jo lagt til, at alle skal være med, og så sandelig om vi ikke er nået frem til, at fiskerierhvervet selv skal betale for at få sat alle de fine tingester op. Lige før øjeblikket behøver vi ikke at benytte os af dem, men blot truslen om, at »Big Brother is watching you«! Nu kan vi altså finde ud af noget virkelig væsentligt, nemlig hvor alle kutterne er henne, når det system bliver færdigudbygget.

Men hvad med realiteterne? Hvad er det, vi kan finde ud af? Vi kan finde ud af, hvor bådene er henne, og så kan vi selvfølgelig fortælle det til de bekymrede fiskerkoner derhjemme. Men vi kan ikke se, hvad det er, de fisker, vi kan ikke se, hvor meget de fisker, og vi kan slet ikke se, om de overhovedet fisker. Vi kan blot se, hvor kutteren er henne. For den sags skyld mener jeg,

at satellitovervågningen er den største narresut, som nogen sinde har eksisteret – man kan vel ikke sige den største narresut, som nogen sinde har gået på to ben, når apparaterne er blevet sat fast på nogle kuttere.

Jeg kan sige med ro i sindet, at vi skal ikke sige ja til satellitovervågning, og Fremskridtspartiet har også sagt nej til satellitovervågning i Europaudvalget. Vi mener, det er planøkonomi, bureaukrati og papirnusseri, så det basker, og det er tilmed fordyrende for et erhverv, som virkelig har brug for at blive forkælet lidt og få at vide, at de godt må have lov til at fiske, så vi andre kan få fisk, når vi en gang imellem har lyst til den ret.

Bent Hindrup Andersen (EL):

I forlængelse af mit indlæg om det forrige lovforslag om bemyndigelse er der en hel del ting i dette lovforslag, som vi ikke er begejstrede for at give en fast bemyndigelse til. Det hænger også sammen med, at der ikke fra regeringens side er fastlagt en samlet politik for, hvad man egentlig vil med dansk fiskeri, og hvilken vej man vil gå i den fremtidige regulering af fiskeriet, om kvoteordningerne skal fortsætte eller ej.

Set i det lys er jeg i hvert fald ikke overbevist om, at en satellitovervågning er en af de ting, der skal anvendes, og som jeg har i tankerne med hensyn til, hvordan vi skal regulere fiskeriet ud fra den grundtanke at bevare bestandene og også få gjort op med den kvoteordning, som for mig at se er ødelæggende for alt og alle. Jeg tror ikke, den danske befolkning er særlig klar over, at kvoteordningen er medvirkende til, at stort set næsten lige så mange fisk, som bliver bragt ind, skal smides ud igen, og derfor kan vi i hvert fald ikke rent umiddelbart medvirke til, at man giver hjemmel til at indføre satellitovervågning, hvis det også indebærer, at den kan gennemføres som et generelt led i en regulering i kraft af en beslutning i EU. Det gælder også reguleringerne af maskestørrelser og mindstemål og andre ting.

Og det giver mig anledning til at sige, at jeg synes, vi trænger til at få regeringen til at markere en samlet politik. For at give alle de bemyndigelser bør regeringen efter min opfattelse have en eller anden platform for det, den vil med fiskeripolitikken, sådan at man ikke gang på gang skal tage stilling i Europaudvalget til spørgsmål, som er en del af denne samlede politik, og hvor det nogle gange kan være svært at overskue konsekvenserne.